

samt § 6 saaledes ændret og

Lovforslagets Overgang til 3dje
Behandling

vedtoges uden formelig Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag
til Lov om Arbejdsretter og Enig-
hedskamre.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp.
2617 fg.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

P. G. C. Jensen: Dette Lovforslag, som i forrige Samling blev inddragt i Folketinget ved privat Initiativ og derefter kom over til Landstinget, var her i Salen Genstand for en første Behandling, hvorefter der blev nedjat et Udvalg, som afgav Betænkning; men dermed standsede Sagen. Det lykkedes nemlig ikke, paa Grund af at Tiden allerede var langt fremrykket, at naa til anden Behandling her i Salen, og Lovforslaget blev saaledes ikke ført igennem. Det er nu forelagt for Landstinget af den høje Regering, og det foreligger i samme Skikkelse som den, i hvilken det forelaa i Fjor. Det kunde for saa vidt være overflødig for mig at gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, eftersom den første Behandling, der blev foretaget her i Fjor, turde være de ærede Medlemmer i frisk Minde. Der er imidlertid kommet adskillige ny Medlemmer ind i denne Sal siden sidst, og jeg skal derfor tillade mig ganske kort at gøre nogle orienterende Bemærkninger med Hensyn til hvad det er, Lovforslaget tilsigter, og paa hvilken Maade.

Lovforslaget har to Hovedafdelinger; den ene angaar Oprettelsen af Arbejdsretter og den anden Enighedskamre. Arbejdsretter skulle, saaledes som allerede Nabnet tilsigter, være Domsstole, som ikke skulle, men kunne oprettes omkring i Landet i Kommunerne. Naar der fremkommer en Begæring derom saavel fra Arbejdsgiverne som Arbejderne, og Kommunalbestyrelsen finder, at denne Begæring bør tages til Følge, saa vil der kunne oprettes en saadan Arbejdsret paa Kommunalbestyrelsens Beslutning med Justitsministeriets Sanction. Arbejdsretternes Opgave skal være, at dømme i Stridigheder af en vis mindre Størrelse mellem Arbejdere

og Arbejdsgivere eller, for at bruge et kort Udtryk, saadanne Stridigheder, som udspringe af Arbejdsforhold. Naturligvis siger jeg ikke dette som Definition, men for kortere at angive, hvad egentlig Meningen er. Med Hensyn til Sammensætningen af Domsstolen er der det at bemærke, at den skal have en kongevalgt Formand, men ved Siden deraf læge Dommere, Dommere, som altsaa vælges, dels af Arbejdere og dels af Arbejdsgivere, og altid i lige Antal fra hver af Siderne. Hvor stort Antallet skal være i Arbejdsretterne, vil i øvrigt afhænge af den Tilslutning, som Begæringen om Oprettelsen af en Arbejdsret faar hos Arbejdsgivere og Arbejdere. — Lovforslaget indeholder dernæst Bestemmelse om, paa hvilken Maade disse Valg skulle foregaa, og hvem der skal være saavel valgbar som valgberettiget. De Detailler, som vedrører disse Spørgsmaal, finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa, undtagen for saa vidt jeg bør nævne, at der er to Hovedspørgsmaal, som synes at fremkalde nogen Diskens. Det er Spørgsmaalet om, i hvilken Alder Valgretten skal indtræde, og hvorvidt Kvinder kunne være med til at vælge. Der er foreslaaet, saaledes som Forslaget foreligger og er vedtaget af Folketinget, at Valgalderen skal være 22 Aar. Der rejste sig derimod her i Landstinget Stemmer for, at man ikke skulde sætte nogen lavere Valgalder end 25 Aar. Med Hensyn til, hvorvidt Kvinder skulde have Udgang til at være med, rejste der sig ogsaa adskillige Betæneligheder, idet man mente, at det turde være tvivlsomt, om det var rigtigt at indføre en saadan Bestemmelse. Disse Arbejdsretter skulle jo i øvrigt afgøre Sagen saa hurtigt som muligt, saa billigt som muligt og — hvad der følger af sig selv — saa kundigt som muligt, men i øvrigt arbejde uden Appel — det skulde være en endelig, en hurtig og en vis summarisk Afgørelse.

Med Arbejdsretterne som Udgangspunkt vilde man derefter oprette det, som er Genstand for Lovforslagets anden Afdeling, Enighedskamre. Medens Arbejdsretterne sigte til at ordne Forholdet mellem en enkelt Arbejdsgiver og hans Arbejdere, altsaa mellem enkelte Individider angaaende deres Stridigheder, have Enighedskamrene derimod en videre Opgave. Meningen dermed er den, at de skulle have en vis større social Betydning, kunne gribe til, naar det rette Djeblif er, for at søge at forhindre Stridigheder i større Maalestok mellem et enkelt eller flere Fags Arbejdere paa den ene Side og de tilsvarende Fags Arbejdsgivere paa den anden Side. Meningen var altsaa, at man ved